ERFGEZONDHEIDS-LEER

UITGEGEVEN IN OPDRACHT VAN DE HOOFDAFDEELING
VORMING DOOR DEN MATERIAALDIENST DER N.S.B.

ERFGEZONDHEIDS-LEER

UITGEGEVEN IN OPDRACHT VAN DE HOOFDAFDEELING VORMING DOOR DEN MATERIAALDIENST DER N.S.B.

ERFGEZONDHEIDSLEER.

Na al wat U gelezen heeft in de voorgaande brochures over *„Ons Voorgeslacht"*, *„Het Rassenvraagstuk"* en *„Erfelijkheidsleer"*, na een leeren kennen en waardeeren van het begrip *ras*, zal U duidelijk zijn geworden, dat een goede erfgezondheid *een eerste noodzakelijke voorwaarde is voor het blijven voortbestaan van volk en ras en zijn kultuur*.
Alvorens over te gaan tot een bespreking over de wijze waarop wij het erfgoed van een volk gezond kunnen houden, is het noodig eenige biologische wetten in onze herinnering terug te roepen.

Aanleg en omgeving.

1e. Van een *lichamelijk en geestelijk gezonde constitutie* zal alleen dan sprake kunnen zijn, als de *aanleg* daarvoor in het erfgoed van het individu aanwezig is. Deze aanleg is erfelijk.

2e. Is deze aanleg aanwezig, dan zal het van een gezonde levenswijze, dus in het algemeen van *gezonde omgevingsinvloeden* afhangen *òf* en *hòe* deze in aanleg gezonde constitutie tot ontwikkeling zal komen. Dit is dan nog alleen maar zoover mogelijk *als in den aanleg is vastgelegd*.
Hier zal alles afhangen van een *goede individueele hygiëne*. Hieronder moet dan zoowel het voorkomen als het bestrijden van ziekten worden verstaan. Denk aan de inentingen tegen pokken, diphterie, enz. aan de ziekenhuizen, rusthuizen, sanatoria, enz., kortom *het wegnemen van alles, wat de ontwikkeling van een goede gezondheid in den weg staat*, en *het bevorderen van de meest gezonde levensvoorwaarden.*

3e. Al deze maatregelen *veranderen nu eenmaal niets aan den bestaanden erfelijken aanleg* voor een bepaalde constitutie. Dat wil zeggen, dat wanneer iemand aan een of andere erfelijke

ziekte lijdende is, de beste genezingsmethoden niet zullen kunnen verhinderen, dat de aanleg tot deze ziekte *onveranderd* op één of meer kinderen overgaat.
4e. Al lijkt iemand lichamelijk en geestelijk volkomen gezond, dan wil dat nog heelemaal niet zeggen, dat ook zijn *erfelijke aanleg* volkomen gezond is. Het is zeer goed mogelijk, dat hij de *drager* is *van den aanleg* van een bepaalde erfelijke ziekte, die echter niet klaarblijkelijk is geworden, zgn. *latent* is gebleven, echter in het nageslacht wel tot uiting kan komen, omdat *de aanleg in ieder geval en onveranderd overerft.*

Zifting.

Is dus het erfgoed van één individu voor ons een *onveranderlijk gegeven,* het erfgoed van een gemeenschap van individuen, van een volk, kunnen wij wel beïnvloeden door de minderwaardige individuen op de een of andere wijze van de voortplanting uit te schakelen en de meerwaardigen zooveel mogelijk in de voortplanting te bevorderen, dus door *zifting.* Zoo hebben ook dierenfokkers en bloemenkweekers nooit de erfwaarde van enkelingen bij dieren en planten kunnen verbeteren; hun resultaten berusten uitsluitend op een *zorgvuldige zifting en vermeerdering van de beste en meest bruikbare stammen.*

Zifting ten goede.

De natuurlijke zifting.

Het *selectie-principe* is voor het eerst door *Charles Darwin* ontdekt. Als de erfelijk verschillende individuen van een bevolking niet een evengroot, maar een verschillend aantal nakomelingen krijgen, dan is daar reeds *selectie* of *zifting.* Door de *ongelijkheid* van alle levende wezens, en door het optreden van nieuwe erfelijke vormen bij mutaties is deze zifting mogelijk, In de vrije natuur bij planten, dieren en primitieve volkeren zien wij dit zoo gebeuren, dat de *minderwaardigen, de niet-aangepasten in den strijd om het bestaan ten onder gaan,* terwijl de

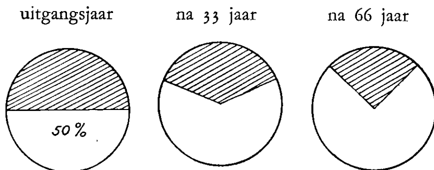
besten, de *sterken*, de *gezonden zich sterker voortplanten en behouden blijven*.
Dit is de zgn. *zifting ten goede*. We zien dus, dat bij deze biologische zifting het behoud zoowel als de uitschakeling niet toevallig zijn, maar *afhankelijk van de erfelijke hoedanigheid* der individuen.

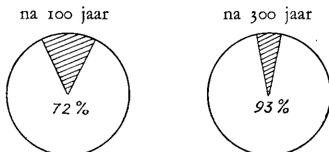
Invloed der zifting.

De *intensiteit der zifting* is in het algemeen des te grooter, naarmate het gemiddelde kindertal grooter is en de opeenvolging der generaties sneller. Schijnbaar geringe verschillen der vruchtbaarheid en generatieduur hebben een groote beteekenis voor de zifting. Dat leert ons het volgende voorbeeld.
We nemen twee bevolkingsgroepen A en B, die even groot zijn. We stellen den gemiddelden generatieduur voor beide bevolkingsgroepen op 33 jaar. De bevolkingsgroep A krijgt nu drie kinderen per echtpaar tegen de bevolkingsgroep B vier kinderen per echtpaar, dan zal de samenstelling van zoo'n bevolking als volgt veranderen:

Uitgangsjaar	A : B =	1 : 1.
Na 33 jaar	A : B =	3 : 4.
Na 66 jaar	A : B =	9 : 16.
Na 100 jaar	A : B =	28 : 72.
Na 300 jaar	A : B =	7 : 93.

In een grafisch schema voorgesteld ziet dit er als volgt uit:

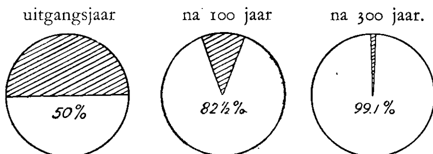

Bij een als cirkel voorgestelde bevolking zijn in den aanvang twee gelijke groepen. De gestreepte groep krijgt drie kinderen per echtpaar, de niet gestreepte groep vier. Na 300 jaar is de gestreepte groep nog maar heel klein.
Maar ook wanneer het kindertal in beide bevolkingsgroepen gelijk is, de generatieduur echter verschillend, dan zien we een dergelijke verschuiving optreden. In werkelijkheid hebben die groepen, die een korteren generatieduur hebben, in den regel ook een grooter kindertal, immers hoe vroeger men trouwt, hoe grooter de kans dat er meer kinderen geboren worden.
Krijgt bijv. de bevolkingsgroep A drie kinderen per echtpaar en is de generatieduur hier 33 jaar; daarentegen de bevolkingsgroep B vier kinderen per echtpaar en een generatieduur van 25 jaar, dan zal de volgende verschuiving plaats hebben:

Na 0 jaar A : B = 50 % : 50%
Na 100 jaar A : B = 17½% : 82½%
Na 300 jaar A : B = 0,9 % : 99,1%.

En in een grafisch schema voorgesteld:

Na 300 jaar is de bevolkingsgroep A nagenoeg uitgestorven. Zoo kan een constant blijvend verschil van het geboortecijfer tusschen twee verschillende rassen, volkeren of bevolkings-

groepen, hoe gering dit verschil ook moge zijn, op den duur tot een *totale overwoekering van het eene ras of volk op het andere ras of volk of van de eene bevolkingsgroep op de andere bevolkingsgroep* leiden. Ook wanneer een bepaalde eigenschap met sterkere voortplanting gepaard gaat, zal deze eigenschap zich in enkele generaties over de geheele bevolking uitbreiden. En dat schijnt tegenwoordig helaas b.v. met de geringere begaafdheid het geval te zijn. De tegenwoordige kultuurvolkeren toonen duidelijk *alle gevolgen van een verhinderde zifting ten goede.* Individuen met zoo'n goede lichamelijke en geestelijke gezondheid als bij de in het wild levende dieren zijn bij menschen uitzondering. Door een bestaande *zifting ten kwade* planten juist de menschen met den besten aanleg zich minder sterk voort dan de gemiddelde mensch.

Hoofdtaak der erfgezondheidsleer.

De *hoofdtaak der erfgezondheidsleer* zal dus moeten zijn de *zifting ten goede zooveel mogelijk te bevorderen*, dat is dus een *doelmatige verhindering der voortplanting van de uitgesproken minderwaardigen* en *bevordering der voortplanting van de erfgezonden.*

Erfgezondheidsmaatregelen.

Oorzaken van uitsterven en ontaarding.

Welke zijn de drie belangrijkste oorzaken, die de volkskracht zoowel in hoedanigheid als in aantal ondermijnen, waardoor tenslotte een volk ten gronde gaat?

1e. *Een te laag geboortecijfer.*
2e. *Zifting ten kwade.*
3e. *Rassenkruising.*

Hieruit volgt vanzelf welke erfgezondheidsmaatregelen genomen moeten worden.

1e. Een te laag geboortecijfer.

Invloed van geboortecijfer.

Zooals uit vele berekeningen is gebleken en ook de practijk heeft uitgewezen, moet een volk *minstens 3 à 4 kinderen per*

huwelijk krijgen, wil het zich op den langen duur kunnen handhaven. In de jaren 1925—1930 bedroeg in ons land het gemiddeld aantal kinderen per huwelijk drie, in de groote steden zelfs 2 tot 2½.

In de afgeloopen jaren is dit cijfer ongetwijfeld nog ongunstiger geworden. *Een volk, dat aan het zgn. twee kindersysteem vasthoudt, zal in ongeveer 300 jaar uitsterven.* Immers niet alle kinderen zullen den huwbaren leeftijd bereiken, en een deel zal niet trouwen, of wel trouwen doch kinderloos blijven.

Oorzaken.

De belangrijkste oorzaak van een te laag geboortecijfer is *de bewuste geboortebeperking*, deels uit *egoïstische motieven*, zooals gemakzucht, genotzucht, enz., voortspruitende uit een verworden levenshouding, deels uit *financieele motieven.*

Maatregelen.

De eerstgenoemde oorzaak speelt wel de grootste rol. Wij zullen dus hieraan onze bijzondere aandacht moeten besteden, in de eerste plaats door de menschen een *nieuw geloof*, *nieuwe idealen* te geven, een *nieuwe levenshouding*: *Een gezonde levensblijheid in een kinderrijk gezin*, dat weer *als fundament van een gezonde volksgemeenschap* moet worden gezien. *Het kind moet weer een levensdoel worden.* Wij zullen dan ook alle mogelijke aandacht wijden aan de *gezonde ontwikkeling van moeder en kind.* Het kinderrijke gezin mag geen voorwerp van spot zijn, maar moet onzen eerbied wekken.

Wat de tweede oorzaak betreft, de financieele motieven t.g.v. verkeerde sociale toestanden, die een beletsel vormen voor een groot kindertal; hier zullen *alle maatschappelijke en sociale instellingen* zich *op erfgezondheidsgrondslag* moeten stellen; dat wil dus zeggen dat kinderarme gezinnen geen voordeelen meer mogen genieten boven kinderrijke gezinnen. Het streven naar een goede sociale positie, het zich dienstbaar maken aan de volksgemeenschap mag nooit door een groot kindertal worden geremd.

Verder kunnen we het kindertal stimuleeren door in verschil-

lende vormen premies aan de kinderrijke gezinnen toe te kennen, bijv. door *kindertoeslag* speciaal vanaf het 3e kind. Op het gebied der *inkomstenbelasting* is onlangs reeds een belangrijke stap in de goede richting gedaan, doordat de *kinderrijke gezinnen* thans *zeer weinig belasting* behoeven te betalen.
Huwelijken zullen *zoo mogelijk op jeugdigen leeftijd* gesloten moeten worden. *Verbod der propaganda tot kinderbeperking* en van den verkoop van middelen hiertoe. De *strafmaat voor crimineele vruchtafdrijving en onvruchtbaarmaking* moet aanzienlijk *verhoogd* worden en de verkoop van de benoodigde middelen hiertoe verboden worden.
Deze maatregelen zien echter alleen nog maar naar het aantal en niet naar de hoedanigheid, de meerdere waarde van bepaalde bevolkingselementen.

2e. Zifting ten kwade.

Sterkere voortplanting der minderwaardigen.

Wanneer wij alleen maar op het aantal zouden letten, dan zou de toestand er niet beter op worden, omdat dan ook de minderwaardigen meer kinderen zouden krijgen. Het spreekt dan ook vanzelf, dat de te nemen *maatregelen tot verhooging van het kindertal* juist *aan de lichamelijk en geestelijk meerwaardigen ten goede* moeten komen.
Het is een ontstellend feit, dat ten gevolge van *ondoelmatige maatschappelijke en sociale instellingen* juist de zwakkeren naar lichaam en geest in alle volkslagen, de minderwaardigen zich dubbel zoo sterk voortplanten als de meer- of volwaardigen: een *zifting ten kwade* dus. In het algemeen zijn de hoogere ambtenaren kinderarmer dan de kleine ambtenaren; de zelfstandige handarbeiders hebben gemiddeld minder kinderen dan de fabrieksarbeiders, de vrije boeren weer minder dan de landarbeiders, de geletterde arbeider heeft in doorsnee minder kinderen dan de ongeletterde. Wanneer we op scholen voor achterlijke kinderen een onderzoek instellen, dan zien we vrij regelmatig, dat daar de kinderen uit grootere gezinnen komen dan op de normale scholen.

Volgens een tabel van Prof. Steinmetz bedraagt het gemiddeld aantal kinderen in Nederland bij:

laagste welstandsklasse	5,4
hoogste welstandsklasse	4,3
het gemiddelde	5,2
kunstenaars	4,3
hoogste ambtenaren en generaals	4,0
universiteitsprofessoren	3,6
23 van de grootste kunstenaars en geleerden	2,6

Oorzaken.

Eenige van de vele oorzaken van deze zifting ten kwade zijn de volgende: de besten, die geroepen zijn om een volk leiding te geven op welk gebied dan ook, moeten in den regel *een langen studietijd* doorloopen, waardoor zij pas later kunnen trouwen en daardoor minder kinderen krijgen.
Kinderarme gezinnen verkrijgen dikwijls *gemakkelijker een goede sociale positie*. Een *geringer verantwoordelijkheidsgevoel* vergroot dikwijls juist het kindertal bij de minderwaardigen.
Een *valsche humaniteit* en een *overdreven vertroeteling van den enkeling, in het bijzonder van de ongezonde elementen*, waaronder de erfelijk belasten, heeft het aantal erfzieken onrustbarend doen toenemen.

Maatregelen ter bevordering van zifting ten goede.

Wij zullen dus *alle mogelijke zorgen juist aan de gezonden en meerwaardigen* moeten wijden.
De *Ned. Volksdienst* draagt zorg, dat ook de kinderrijke moeders haar vacantie krijgen. Door *bekorting van den studietijd* en andere maatregelen moet het ook aan de studeerenden mogelijk worden gemaakt om eerder te trouwen. Een kultureel hoogstaand volk kan zich alleen handhaven, als het immer over begaafde leiders beschikt. De erfelijke begaafdheid is over de verschillende families zeer ongelijk verdeeld. In het bijzonder voor deze groepen moeten al die maatregelen genomen worden, die het kindertal bevorderen.

In het algemeen dus *maatregelen tot vermeerdering der begaafden en maatregelen tot bevordering van de volksgezondheid.*
Al deze maatregelen, die een vermeerdering van de voortplanting van de meerwaardigen beoogen, rekenen wij tot de zgn. *positieve erfgezondheidsmaatregelen*, in tegenstelling tot de *negatieve erfgezondheidsmaatregelen*, die tot doel hebben om de voortplanting van de minderwaardigen te verhinderen.
Willen wij nu weten of een erfzieke aanleg aanwezig is, dan moeten wij de ziektegeschiedenis van de voorouders kennen; immers van hen moet de zieke aanleg zijn overgeërfd. Blijken nu één of meerdere voorouders één of andere erfelijke ziekte te hebben gehad, dan zijn wij door middel van de ons thans bekende wetten van Mendel in staat om tennaaste bij te voorspellen, op welke wijze en over ongeveer hoeveel nakomelingen deze ziekte zich zal verbreiden.
Wij menschen hebben de gaven meegekregen om deze dingen te ontdekken en er naar te handelen.
Wij zijn zoo in staat om de uitbreiding eener erfelijke ziekte over een groote nakomelingschap te voorkomen. Dit is natuurlijk van onmetelijk belang voor elke gemeenschap van individuen, voor ons volk van nu en later. En juist wij, nationaal-socialisten, die de gemeenschap, het volk dienen, en niet in de eerste plaats het individu, *wij hebben den plicht alle mogelijke maatregelen te nemen om een dergelijke verderfelijke uitbreiding te voorkomen.* Wij stellen ons daarbij slechts één vraag: *Wat is in het belang van ons ras, van ons volk? Daarvoor moet elk individueel belang wijken!*
En wat is nu de eenige methode om de uitbreiding van een erfelijke ziekte te voorkomen, waar wij immers aan den aanleg niets kunnen veranderen of verbeteren? Dat is al diegenen, die behept zijn met zulk een ziekte, of den aanleg er toe doorgeven aan komende geslachten, waarvan wij dus met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kunnen voorspellen, dat deze aanleg op het nageslacht zal overgaan, van de voortplanting uit te sluiten, dus door *zifting*. Wij kunnen dit doen door *huwelijksverbod*, wat natuurlijk de voortplanting nog niet afdoende geheel onmogelijk maakt. Wij zouden deze menschen gedurende den geslachtsrijpen leeftijd kunnen *afzonderen*. Wij bezitten echter een veel humaner methode, nl. de zgn. *sterilisatie*, dat is *onvruchtbaarmaking*. Dit beteekent een zeer kleine operatieve ingreep, die hoegenaamd geen nadeeligen invloed op de alge-

meene gezondheid van man of vrouw uitoefent, noch lichamelijk, noch geestelijk, en verder ook een in alle opzichten volkomen normaal huwelijksleven waarborgt. Met het eenige verschil, dat er geen kinderen verwekt en geboren kunnen worden. Daarom is dan ook de sterilisatie niet te verwarren met castratie, dat is ontmanning, die wel nadeelige gevolgen heeft doch uit erfgezondheidsoverwegingen nooit behoeft te worden toegepast.
Wanneer wij een erfelijk kwaad ongehinderd laten voortwoekeren kan in een voor de geschiedenis van een volk zeer korten tijd een volk voor een groot deel erfziek worden en tenslotte daaraan ten gronde gaan. Nu wij de wetenschap bezitten om dit te voorkomen zonder nadeelige gevolgen, mogen wij ons niet aan grove nalatigheid schuldig maken, maar is *een eventueele onvruchtbaarmaking van erfelijk belasten niet alleen gerechtvaardigd, maar plicht in het belang van sibbe, volk en ras.*

3e. Rassenkruising.

De bastaard.

Wij kennen de nadeelen, welke uit rassenkruising voortvloeien, vooral wanneer het gaat om ver van elkaar afstaande rassen. Wij weten dat *de bastaard in verreweg de meeste gevallen de mindere in waarde* is, zoowel ten opzichte van den vader als van de moeder, vooropgesteld, dat deze beiden van zuiver ras zijn. Immers in den bastaard komen verschillende erfelijke hoedanigheden van verschillend ras, van verschillend karakter, verschillende mentaliteit in één persoon vereenigd voor.
Twee zielen in één individu. Hierdoor wordt noodzakelijk de persoonlijkheid geschaad. Ja, men kan eigenlijk niet eens meer van een persoonlijkheid spreken. Innerlijke conflicten zijn er het gevolg van.

Maatregelen.

Er zullen dus *wetten* moeten komen, *die de rassenkruising in haar verschillende vormen verbieden.* Wij hebben hierbij op het oog kruisingen van ons Noordras, met buiten-europeesche rassen.

Daarnaast zullen wij het *rasbewustzijn weer opwekken*, dat is het bewust maken van het rasinstinct, zooals dat bij ieder mensch van zuiver ras van nature aanwezig is.

Vernoording.

Wij weten welke groote rol ons Noordras in de geschiedenis en in de kultuur heeft gespeeld en altijd zal blijven spelen. Hierom is het dus van groot belang om *dit ras zoo zuiver mogelijk te houden*, en zorg te dragen dat het *steeds zoo sterk mogelijk in ons volk vertegenwoordigd* is. Juist in dezen tijd, waar het beste van ons bloed op de slagvelden verloren gaat, is het noodzakelijk dat er mannen en vrouwen zijn, wier levenshouding geheel door het bloed wordt bepaald, mannen en vrouwen, die voor zich zelf en voor sibbe, volk en ras de plechtige belofte afleggen hun bloed immer rein te houden.

De waarde van een gezonden boerenstand.

De boer is altijd het sterkst aan den bodem verbonden geweest. De boer, die in direct contact met de natuur leeft, kent de wetten van het bloed en leeft er naar. *In het boerendom komt het Germaansche wezen het zuiverste naar voren.* Onze vroegere voorouders waren boeren. Dank zij hun strenge levenswetten is thans het Noordras nog zoo sterk bij vele volkeren vertegenwoordigd en heeft het een zoo hooge kultuur kunnen scheppen en in stand houden.
Een gezonde boerenstand en een daarbij behoorend gezond bodemrecht zijn dus *van groot belang voor de erfgezondheid.*
Wij leeren uit de geschiedenis van het oud-Germaansche boerenleven, dat hun erfhoeve ongedeeld werd overgeërfd aan de beste der zonen, dat was dan meestal de oudste; deze had dan den plicht een vrouw te trouwen, die gezond was en van hetzelfde bloed. Het huwelijk was een opgave aan de gemeenschap. De vrouw werd door de sibbe aan den man toevertrouwd. De man was verantwoordelijk voor den erfgezondheidstoestand van de sibbe.

Deze levenswetten zijn ook voor de meeste boeren van nu nog volkomen vanzelfsprekend.
Erfhoevenwetten, die deze levenswetten tot grondslag bezitten, zullen een waarborg zijn, dat immer een gezonden boerenstand aanwezig is, de natuurlijke bron van ons volksleven. In de ᛋᛋ als sibbengemeenschap ligt deze zelfde gedachte ten grondslag. Hier vereenigen zich mannen en vrouwen, die zich tot plicht stellen het ras zuiver te houden en talrijk voort te planten.

J. E. VAN RENESSE.

K 2347